

ΛΗΞΙΠΡΟΘΕΣΜΑ ΔΑΝΕΙΑ

Πηνελόπη και Κωνσταντίνος

Haritos, Gika and Stathakos meet with the Zisimopoulos sons, John and Nick. They try to get information regarding their dad's past to help with their investigation into his murder. We learn about his lack of fatherly love. The brothers come up with a theory that muslim immigrants could be responsible for the crime. They thought that they could have sought out vengeance because their father may have caught them doing illegal acts within the Central Bank.

A deceased Bill is accused of being a terrorist and his sons, Nick and John, are interrogated and clear his name of terrorism but open a deeper look into the real reason for his murder. It's expressed that Bill was an awful man, father, and husband. He seemed to get mixed up in bad situations and anger many people. The investigation is left on a cliff hanger with potentially significant research from Harry Tsolakis.

Χάριτος, Γκίκας και Σταθάκος συναντιούνται με του υιούς τον Ζησιμόπουλου. Προσπαθούν να πάρουν πληροφορίες σχετικά με το παρελθόν του πατέρα τους για να βοηθήσουν στην έρευνα τους για τη δολοφονία του. Μαθαίνουμε για την έλλειψη πατρικής αγάπης. Οι αδελφοί καταλήγουν σε μια θεωρία ότι μουσουλμάνοι μετανάστες μπορεί να είναι υπεύθυνοι για το έγκλημα. Λένε πως ότι μπορεί να έχουν αναζητήσει εκδίκηση αν ο πατέρας τους τους είχε πιάσει να κάνουν παράνομες ενέργειες στην Κεντρική Τράπεζα.

Ένας νεκρός νομοτέλειος κατηγορείται ότι είναι τρομοκράτης και οι γιοι του, Νικ και Ιωάννης, ερωτώνται και εκκαθαρίζουν το όνομα της τρομοκρατίας, αλλά ανοίγουν μια βαθύτερη ματιά στον πραγματικό λόγο για τη δολοφονία του. Εκφράζεται ότι ο Μπιλ ήταν ένας φοβερός άνθρωπος, πατέρας και σύζυγος. Φαινόταν να μπερδεύεται σε κακές καταστάσεις και να θυμώνει πολλούς ανθρώπους.

Η έρευνα αφήνεται σε μια κρεμαστή γκρεμό με ενδεχομένως σημαντική έρευνα από τον Χάρη Τσολάκη.

Καθόμαστε γύρω από το ορθογώνιο τραπέζι συσκέψεων του Γκίκα, με τον ίδιο να έχει καταλάβει την κεφαλή του τραπεζιού, όπως το συνηθίζει. Δεξιά του κάθεσαι ο Σταθάκος και δίπλα του εγώ. Απέναντί μας κάθονται οι δυο γιοι Ζησιμόπουλοι, ο Ιωάννης Ζησιμόπουλος, που τώρα λέγεται Τζον, και ο Νικόλαος Ζησιμόπουλος, που τώρα λέγεται Νικ, λόγω μόνιμου κατοικίας στο Λονδίνο.

Το σκηνικό θυμίζει λιγότερο ανάκριση και περισσότερο σύσκεψη για περικοπές μισθών και συντάξεων ή για αλλαγές στο ασφαλιστικό. Φαίνεται πως την ίδια αίσθηση έχουν και οι γιοι Ζησιμόπουλοι.

«Σας κόβουν τα πάντα, έτσι δεν είναι;» μας λέει ο Τζον. «Μισθούς, συντάξεις, όλα με το τσεκούρι. Μόνο το φαί σας άφησαν, αλλά και αυτό θα το κόψετε μόνοι σας».

We are sitting around the rectangular conference table of Gika, with the same (Gika) having occupied the head of the table, as he is used to. To the right of him sits Stathakos and I sit next to him. Opposite us sit the two Zisimopoulos brothers, Yiannis Zisimopoulos, who is now called John, and Nikolaos Zisimopoulos, who now goes by Nick, because of their permanent residence in London.

The scene brings to mind less an interrogation and more a meeting about salary cuts and pensions or about changes to the insurance. It seems that the Zisimopoulos brothers have the same feeling. "They cut everything from you, isn't that so?" John tells us. "Wages, pensions, all with the ax. They left you only food, but also that you will cut on your own."

Ανάκριση: interrogation

Ασφαλιστικό: Insurance policy

Μισθούς: wages

Συντάξεις: pensions

Τσεκούρι: ax

«Πέρασε η περίοδος των παχιών αγελάδων» συμπληρώνει ο Νικ. «Αν και εδώ που τα λέμε, δεν ήταν ποτέ παχίες. Εσείς τις φουσκώνατε με δανεικά».

«Ήρθε η ώρα της αφύπνισης» επανέρχεται ο Τζον. «Μόνο που αυτή δε γίνεται με το ξυπνητήρι αλλά με τις κλοτσιές».

Οι ατάκες τους, έτσι όπως εναλλάσσονται και συμπληρώνουν η μια την άλλη, μάλλον θυμίζουν ατάκες διδύμων, αν και εκ πρώτης όψεως ο Τζον δείχνει μεγαλύτερος από τον Νικ. Τα κοινά χαρακτηριστικά τους, που θα ταίριαζαν σε δίδυμους, είναι τα μαύρα κηστούμια με γκριζες ρίγες που φοράνε και οι δυο, οι λεπτές σιλουέτες τους και οι μαύρες γραβάτες πένθους. Έστω και αν η χαρά, με την οποία απολαμβάνουν την κατάντια μας, μόνο πένθος δε θυμίζει.

“The period of fat cows has passed” Nick adds.

“But now that we talk about it, they were never fat. You inflated them with loans.”

” The wake-up call came” John comes back to the subject. “Only that it doesn’t come with the alarm, but with kicks.”

Their biting remarks, the way they are exchanged and complete one another, bring to mind the quips of twins, even though at first glance it seems John is older than Nick. Their shared features, which would suit twins, are the black suits with gray stripes which both wear, their thin silhouettes, and the black ties of mourning. Although the joy with which grief they’re enjoying our downfall doesn’t bring to mind mourning.

Των παχιών αγελάδων: of fat cows

Αφύπνισης: wake-up call

Δίδυμους: twins

Λεπτές σιλουέτες: thin silhouettes

Εμείς οι τρεις τα λουζόμαστε με βουβή αμηχανία. Ο Γκίκας τους κοιτάζει ανέκφραστος, ενώ εγώ σκέφτομαι την αντιπάθεια που είχε γι' αυτούς η Καλαϊτζή, η γραμματέας του Ζησιμόπουλου, και τη δικαιώνω πλήρως. Μόνο ο Σταθάκος ανοίγει το στόμα του και είναι από τις σπάνιες φορές που δε με εκνευρίζει.

«Σας καλέσαμε εδώ, γιατί ερευνούμε τη δολοφονία του πατέρα σας και όχι για την οικονομική κατάσταση της Ελλάδας» τους λέει κοφτά και υπό το μυνίμως ανέκφραστο βλέμμα του Γκίκα.

«Ζητάμε από σας κάποιες πληροφορίες ή στοιχεία που θα μπορούσαν να βοηθήσουν την έρευνα» συμπληρώνω εγώ.

The three of us mumble with deaf perplexity. Ghika looks at them deadpan, while I'm thinking about the hostility that the secretary had for them, the secretary of Zisimopoulos, and I vindicate her completely. Only Stathakos opens his mouth and it is one of the rare times when he doesn't irritate me.

“We called you here because we are investigating the murder of your father, and not the economic situation of Greece”, he tells them curtly and under the permanent deadpan gaze of Gikas.

“We ask from you some information or elements which would be able to help the investigation”, I add.

Βουβή αμηχανία: deaf embarrassment

Ανέκφραστος: deadpan

Εκνευρίζω: irritate

Κοφτά: shortly

Οι αδελφοί Ζησιμόπουλοι κοιτάζονται σα να συνειδητοποιούν μόλις τώρα γιατί βρίσκονται εδώ.

«Τον πατέρα μας τον βλέπαμε σπάνια» λέει ο Νικ. «Εκείνος είχε βαρεθεί τα ταξίδια από τα χρόνια του στην τράπεζα. Ακόμα και η μετακίνηση από το Κορωπί στην Αθήνα τού φαινόταν βουνό, όχι να έρθει στο Λονδίνο. Έτσι τον βλέπαμε μόνο όταν

ερχόμαστε εδώ για επαγγελματικό ταξίδι, και αυτό για έναν καφέ, γιατί συνήθως μένουμε μια μέρα, το πολύ δυο, και φεύγουμε».

«Δεν τον βλέπατε ούτε στις διακοπές;» απορώ εγώ.

The brothers look at each other like they are just now becoming conscious why they are here.

“We saw our father dad rarely” Nick says.

“He had gotten bored of traveling from his years at the bank. Even the movement from Korpi to Athens appeared to him a mountain, let alone his coming to London. Therefore we saw him only when we came here for a business trip, and that for a coffee because usually we stay one day, at most two, and we leave.” “Did you not even see him at vacations?” I wonder.

They were becoming conscious:
συνειδητοποιούν

Movement: η μετακίνηση

Professional: επαγγελματικό

Ο Τζον μπαίνει στην κουβέντα με ένα «ακούστε, κύριε αστυνόμε. Ο Νικ και εγώ παντρευτήκαμε Αγγλίδες. Τα παιδιά μας μεγαλώνουν στην Αγγλία σαν αγγλάκια. Το σπίτι στο Κορωπί, το είδατε. Είναι αδύνατο να κλείσεις μια αγγλική οικογένεια στη μέση του πουθενά και μακριά από τη θάλασσα. Όταν ερχόμαστε για διακοπές στην Ελλάδα, πηγαίνουμε πάντα σε κάποιο νησί. Αν τύχαινε να περάσουμε από την Αθήνα, μέναμε για ένα βράδυ στο σπίτι. Αλλά συνήθως πετούσαμε κατευθείαν από το Λονδίνο στον προορισμό μας».

Ο Γκίκας μάς ρίχνει ένα βλέμμα απορίας, που μπορεί να σημαίνει εναλλακτικά «τι μας λένε τώρα;» ή «τι οικογένεια είναι αυτή;».

John enters the conversation with a, "Listen, Mr. Policeman. Nick and I married English women. Our kids are growing up in England like little English kids. The house in Koropi, you saw it. It is impossible for you to close up an English family in the middle of nowhere and far from the sea. When we come for vacations in Greece, we always went to some island. If we happened to pass through Athens, we would stay for one night at the house. But usually we were flying directly from London to our destination."

Gika casts a glance of incomprehension at us, which would have meant two things, "What are they saying to us now?" or "what (kind of a) family is this?"

Στη μέση του πουθενά: in the middle of nowhere
Προορισμό: destination

«Με βάση τα στοιχεία που έχουμε, δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την πιθανότητα να έπεσε ο πατέρας σας θύμα τρομοκρατικής ενέργειας» λέει ο Σταθάκος.

Αν το είπε έτσι απότομα για να δει τις αντιδράσεις τους, μάλλον την πάτησε, γιατί τα δυο αδέλφια κοιτάζονται έκπληκτα.

«Κύριε Σταθάκο, σε όλα τα μέρη του κόσμου οι τρομοκρατικές ενέργειες είναι τυφλά χτυπήματα» του λέει με διδασκτικό ύφος ο Νικ. «Δεν άκουσα ποτέ για τρομοκρατικό χτύπημα που να έχει στόχο έναν συγκεκριμένο άνθρωπο, και μάλιστα με σπαθί. Όλες οι αστυνομίες του κόσμου θα σας πουν ότι οι τρομοκράτες σκοτώνουν με βόμβες».

“On the basis of the elements which we have, we can’t exclude the possibility that your father fell victim to a terrorist action”, says Stathakos

If he said it in such a sudden manner in order to see their reactions, probably he succeeded because both brothers look at each other surprised,

“Mr. Stathakos, in all parts of the world terrorist actions are blind strikes” Nick tells him in a didactic manner. “I’ve never heard about a terrorist strike which had as its goal a specific person, and even with a sword. All police in the world will tell us that terrorists kill with bombs.”

Θύμα τρομοκρατικής ενέργειας: Victim of terrorist actions

αντιδράσεις: reactions

Τυφλά χτυπήματα: blind strikes

Διδασκτικό ύφος: didactic manner

στόχο: target

«Γιατί δε ζητάτε τη βοήθεια της Σκότλαντ Γιάρντ; Αυτοί έχουν πείρα, μπορούν να σας βοηθήσουν» συμπληρώνει ο αδελφός του.

() Γίκας σπάει για πρώτη φορά τη σιωπή του. «Είμαστε σε συνεχή επαφή με την Σκότλαντ Γιάρντ» λέει στον Νικ. «Στην Ελλάδα όμως η τρομοκρατία αποφεύγει τα τυφλά χτυπήματα και στοχεύει σε συγκεκριμένα άτομα. Αυτή είναι η πείρα μας με τη 17 Νοέμβρη. Και επειδή ο πατέρας σας δολοφονήθηκε στην Ελλάδα, είμαστε υποχρεωμένοι να ερευνήσουμε με βάση την ελληνική ιδιαιτερότητα».

Βλέπω τους αδελφούς Ζησιμόπουλους να κυριεύονται από αμηχανία. Κοιτάζονται σαν να τα έχουν λίγο χαμένα. Είναι φανερό ότι δεν είχαν κάνει το συσχετισμό με την ελληνική τρομοκρατία. Ανακτούν ωστόσο γρήγορα την αυτοκυριαρχία τους.

“Why don’t you ask the help of the Scotland guard? They have experience, can they help you?” adds his brother.

Gika’s breaks his silence for the first time. “We are in constant contact with the Scotland” he says to Nick “In Greece, however, terrorism avoids blind blows and targets specific people. This was our experience on November 17th. And since your father was murdered in Greece, we are obliged to investigate it on the basis of the Greek pattern.”

I see that the Zisimopoulos brothers are overwhelmed with embarrassment. They look at each other as though they have lost it a little. It is obvious that they had not made the correlation with Greek terrorism. However they recover their self mastery fast.

αυτοκυριαρχία: self mastery

Ιδιαιτερότητα: pattern

Συσχετισμό: correlation

https://en.wikipedia.org/wiki/Athens_Polytechnic_uprising

https://en.wikipedia.org/wiki/Revolutionary_Organization_17_November

https://en.wikipedia.org/wiki/John_Kiriakou

«Πιστεύετε ειλικρινά ότι κάποια ομάδα τρομοκρατών έστειλε τον εκτελεστή της στο σπίτι ενός συνταξιούχου τραπεζίκου για να τον δολοφονήσει; Τι θα κέρδιζαν από την εκτέλεση ενός συνταξιούχου τραπεζίκου; Αν ήταν εν ενεργεία, θα το καταλάβαινα, ειδικά σήμερα που τα φορτώνουν όλα στις τράπεζες».

«Άλλωστε, ως τώρα καμία οργάνωση δεν έχει αναλάβει την ευθύνη».

«Μπορεί να πάρει μέρες ώσπου να βγει μια ανακοίνωση. Μπορεί και να μην αναλάβει καμία ομάδα

την ευθύνη» παίρνει το λόγο ο Σταθάκος. «Εμείς στο μεταξύ πρέπει να ψάξουμε».

“Do you sincerely believe that some group of terrorists sent its executioner to the house of a retired baker to murder him? What would they gain from the execution of a retired banker? If he were in action, I would understand, especially today when they are loading everything up on the banks (blaming everything on the banks).”

“Otherwise, up to now, no organization has assumed the responsibility.”

“It could take days until an announcement comes out. It can also be that no group assumes responsibility.”
Stathakos takes up the conversation.

“We, in the meantime, have to look.”.

Executor: εκτελεστή

Retired: συνταξιούχου

Responsibility: ευθύνη

Takes the floor: Παίρνει το λόγο

Ξαφνικά ο Νικ λέει στον Σταθάκο με θριαμβευτικό ύφος. «Να ψάξετε, αλλά γιατί δεν ψάχνετε και τις καταθέσεις των μουσουλμάνων μεταναστών στην Κεντρική Τράπεζα;»

Τον κοιτάμε και οι τρεις μας αποσβολωμένοι, αλλά, κατά τα φαινόμενα, τον έχει καταλάβει ο αδελφός του, γιατί τον βλέπω να χαμογελάει ικανοποιημένος.

«Τι θέλετε να πείτε;» ρωτάει κουμπωμένος ο Γκίκας.

Suddenly, Niko said to Stathako with a triumphant manner, "Look, why don't you look also at the deposits of Muslim migrants in the Central Bank?"

The three of us look at him dumbfounded, but as things appear, his brother has understood him because I see him smiling in satisfaction. "What do you mean to say?" Gika asks guardedly.

Migrants: μεταναστών
dumbfounded: αποσβολωμένοι
Guardedly: κουμπωμένος

«Να σας εξηγήσω» απαντάει ο Νικ. «Πολλοί μετανάστες, που έχουν καταφέρει να έχουν δική τους δουλειά στις χώρες που μετανάστευσαν, ανοίγουν λογαριασμούς σε τράπεζες, όπως όλοι οι επαγγελματίες. Τέτοιοι λογαριασμοί θα υπάρχουν σίγουρα και στην Κεντρική Τράπεζα. Δεν αποκλείεται κάποιος απ' αυτούς να ήρθε σε σύγκρουση με τον πατέρα μου για κάποια συναλλαγή, να θεώρησε ότι ο πατέρας μου τον έβλαψε και να θέλησε να τον εκδικηθεί. Εγώ στη θέση σας θα έψαχνα τις συναλλαγές των μεταναστών με την Κεντρική Τράπεζα όσο ήταν διοικητής ο πατέρας μας».

Κοιταζόμαστε μεταξύ μας, και εμένα μου έρχεται να χτυπάω το κεφάλι μου στον τοίχο, που δεν το σκεφτήκαμε πρώτοι, αλλά με προλαβαίνει ο Σταθάκος με τη γνωστή τακτική του ταύρου εν υαλοπωλείω.

“Let me explain to you”, Nick answers. “Many migrants who have managed to have their own jobs in the countries which they emigrated opened bank accounts, like all the professionals. Such accounts surely exist at the Central bank also. It’s not impossible that some one of them came into conflict with my father about some exchange transaction, and consider that my father hurt him and wanted to take vengeance. I in your place would be looking for the exchange transactions of migrants with the Central Bank during the time our father was the director.

We are looking at each other, and it comes to me to hit my head on the wall that we didn’t think of it first, but Stathakos is in front of me with his familiar tactic of a bull in a china shop.

Emigrated: Μετανάστευσαν

Take vengeance: Εκδικηθεί

Bull in a china shop: Του ταύρου εν υαλοπωλείω

«Ποια είναι η γνώμη σας γι' αυτόν τον υπηρέτη

του πατέρα σας, τον Μπιλ;» ρωτάει τους Zisimopoulos brothers. «Γιατί να εκδικήθηκε τον πατέρα σας κάποιος που είχε συναλλαγές με την τράπεζα, και να μην τον εκδικήθηκε ο Μπιλ, για κάποια διένεξη που είχε μαζί του;»

Αποφασίζω να μη συμμετάσχω στη συζήτηση, γιατί ένα άλλο σχέδιο αρχίζει να διαμορφώνεται στο μυαλό μου. Οι αδελφοί κοιτάζονται και ξεσπάνε σε γέλια. Η ατμόσφαιρα ανάμεσά τους είναι κάθε άλλο παρά πένθιμη.

“What is your opinion of your father’s servant, Bill?”, he asks the Zisimopoulos brothers. “Why would someone who had exchange transactions with the bank take vengeance on him, and not Bill, for some dispute he had with him?”

I decide not to participate in the discussion, because another plan is beginning to form in my mind. The brothers look at each other and burst into laughter. The atmosphere between them is anything but mournful.

«Ο Μπιλ; Πιστεύετε ότι μπορεί να τον σκότωσε
η Μπιλ;» ρωτάει ο Τζον και μας περνάει όλους από
το βλέμμα του.

«Γιατί; Επειδή είναι Νοτιοαφρικανός και ξέρει
να χειρίζεται το σπαθί;» συμπληρώνει ο Νικ τη
σκέψη του αδελφού του.

Ο Γίκας κι εγώ σωπαίνουμε και αφήνουμε τον
Σταθάκο να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά, αφού
ξεκίνησε την κουβέντα. Εκείνος όμως επιμένει α-
πτόητος.

«Ακριβώς. Είναι Νοτιοαφρικανός, μαύρος, κατά-
γεται από το Λονδίνο, και δεν μπορούμε να απο-
κλείσουμε ότι ανήκει σε τρομοκρατική οργάνωση».

“Bill? Do you think Bill could have
killed him?” John asks and his gaze
passes over all of us.

“Why, because he is South African
and knows how to handle the
sword?” Nick supplements his
brother’s thought. Gikas and I fall
silent and leave Stathakos to remove
the chestnuts from the fire since he
started the conversation. But he
persists undeterred.

“Exactly. He is South African, black,
he comes from London, and we can
not rule out that he belongs to a
terrorist organization.”

Βλέπω τον Τζον που προσπαθεί να διατηρήσει την ψυχραιμία του. «Κύριε Σταθάκο, η οικογένεια των πεθερικών μου γνωρίζει τον Μπιλ άπειρα χρόνια. Ο μεγαλύτερος αδελφός του είναι ακόμα επικεφαλής του υπηρετικού προσωπικού στο σπίτι τους.

Όταν πέθανε η μητέρα μας, σκεφτήκαμε ότι θα ήταν καλύτερο να στείλουμε τον Μπιλ να τον φροντί-

σει αντί να τον εμπιστευτούμε σε κάποια Ρωσίδα ή Βουλγάρα. Τον στείλαμε εδώ γιατί ήταν πρόσωπο της απόλυτης εμπιστοσύνης μας».

Μόλις τελειώνει σηκώνεται, και ο αδελφός του τον ακολουθεί. «Νομίζω ότι σας τα είπαμε όλα» λέει στον Γκίκα. «Δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να γνωρίζουμε, αλλά αν σκεφτείτε κάτι, έχετε τις διευθύνσεις μας».

I see John trying to keep his composure, “Mr. Stathako, the family of my in-laws has known Bill for many years. His older brother is still head of the service staff at their home. When our mother died, we thought it was best to send Bill to take care of him instead of entrusting him to some Russian or Bulgarian lady. We sent him here because he was a person of our absolute confidence.”

As soon as he stops he gets up, and his brother follows him. “I think we told you everything” he says to Gikas. “There is nothing else that we know, but if you think of something, you have our addresses.”

Ο Σταθάκος κι εγώ κοιτάμε αμήχανοι τον Γκίκα. Τον βλέπουμε να σηκώνεται και σηκωνόμαστε κι εμείς.

«Πότε μπορούμε να παραλάβουμε τη σορό του πατέρα μας» ρωτάει ο Νικ.

«Και σήμερα ακόμα. Εμείς έχουμε τελειώσει» απαντάει ο Γκίκας.

Τα δυο αδέλφια χαιρετούν τον Γκίκα και τον Σταθάκο με χειραψία. Μόλις έρχεται η σειρά μου, τους λέω, σχεδόν με δουλοπρεπή προθυμία, «θα σας συνοδεύσω».

Ο Γκίκας με τον Σταθάκο ξαφνιάζονται, αλλά δεν μπορούν να πουν τίποτα. Βγαίνουμε, με τους αδελφούς να προηγούνται και εμένα να έπομαι. «Θα σας πείραζε να περνούσατε για λίγο από το γραφείο μου;» τους ρωτώ, ενώ περιμένουμε το ασανσέρ.

Με κοιτάζουν ξαφνιασμένοι. «Γιατί; Δεν τα είπαμε όλα;» ρωτάει ο Τζον.

«Εγώ δεν είμαι της Αντιτρομοκρατικής. Ερευνώ το κοινό έγκλημα. Πιστεύω ότι είναι πιο πιθανό να σκότωσε τον πατέρα σας κάποιος δολοφόνος και όχι τρομοκράτες».

Stathakos and I are looking at Gika awkwardly. We see him stand up and we get up ourselves. “When can we get the remains of our father?” asks Nick. “Even still today. We have finished,” Gikas answers. The two brothers say goodbye to Gikas and Stathakos with a handshake. As soon as my turn comes, I tell them, with almost servile eagerness, “I shall escort you.” Gikas with Stathakos are surprised but cannot say anything. We go out, with the brothers going first and me following. “Would you mind stopping by my office for a little while?” I ask them while we wait for the elevator. They look at me with surprise. “Why? Didn’t we say it all?” John asks. “I’m not from Anti-Terrorism. I investigate ordinary crime. I think it is more likely that some murderer killed your father and not terrorists.”

«Τον πατέρα μου δεν τον σκότωσαν τρομοκράτες. Αυτά είναι ανοησίες» λέει με απόλυτη βεβαιότητα ο Νικ.

«Γι' αυτό θέλω να σας κάνω μερικές ερωτήσεις, που δεν έχουν σχέση με την τρομοκρατία».

Δε μου απαντούν, βγαίνουν μαζί μου στον τρίτο όροφο και με ακολουθούν στο γραφείο μου. Δε διαθέτω ούτε τραπέζι συσκέψεων ούτε πολυθρόνες, συννεπώς βολεύονται στις δυο μεταλλικές καρέκλες φάτσα σ' εμένα.

«Θα σας μιλήσω ανοιχτά» αρχίζω. «Από τις έρευνες που έκανα ως τώρα σχημάτισα την εντύπωση ότι ο πατέρας σας ήταν ένας δύσκολος άνθρωπος, που δεν είχε πολλές συμπάθειες».

“Terrorists didn’t kill my father. That is nonsense,” says Nick with absolute certainty.

“That’s why I want to ask you some questions that are not related to terrorism.”

They do not answer me, they come out with me on the third floor and follow me to my office. I do not have either a meeting table nor armchairs, so they make do with the two metal chairs facing towards me.

“I’ll talk to you openly,” I start. “From the excitements I have made so far I have the impression that your father was a difficult person who did not have many people who liked him.”

Ο Νικ αφήνει ένα πικρό γέλιο, αλλά ο Τζον απαντάει σοβαρά. «Ο πατέρας μας δεν ήταν απλώς δύσκολος, ήταν ανυπόφορος, κύριε αστυνόμε. Βασάνιζε τη μάνα μας, εμάς και τους συνεργάτες του. Ήταν ικανοποιημένος μόνο με αυτά που έκανε ο ίδιος. Όλοι οι άλλοι είμαστε άχρηστοι γι' αυτόν. Όταν μας έστειλε στην Αγγλία για σπουδές, ξέραμε και ο Νικ και εγώ ότι δε θα γυρίζαμε ποτέ πίσω».

«Όσο ζούσε η μάνα μας, ερχόμαστε συχνά για να τη δούμε» συμπληρώνει ο Νικ. «Όταν πέθανε, η σχέση μας με τον πατέρα μας ήταν τελείως τυπική και εξ αποστάσεως».

«Γιατί δεν τα είπατε αυτά επάνω;»

«Γιατί δε μας ρωτήσατε» απαντάει ο Νικ. «Είχατε κολλήσει στην τρομοκρατία και στον κακομοίρη τον Μπιλ».

Nick lets out a bitter laugh, but John answers seriously. "Our father was not just a difficult man, he was unbearable, sir. He tortured our mother, us and his associates. He was satisfied only with what he did himself. We were all useless to him. When he sent us to England for studies, we knew that Nick and I would never come back."

"As long as our mother was alive, we often came to see her," adds Nick. "When she died, our relationship with our father was totally formal and remote."

"Why did you not say that upstairs?"

"Why did you not ask us?" Nick replies. "You had stuck on terrorism and poor Bill."

«Θα ήταν ένα παιχνίδι της μοίρας, αν αυτός που τρομοκρατούσε όλο τον κόσμο, πήγαινε από χέρι τρομοκράτη, αλλά είναι απίθανο» λέει ο Τζον και σηκώνεται. «Το πιο πιθανό για μένα είναι η εκδίκηση. Ψάξτε ανάμεσα σ' αυτούς που πίκρανε, έβλαψε και αδίκησε, κύριε αστυνόμε. Δυστυχώς, εμείς ζούμε στην Αγγλία και δεν μπορούμε να σας πούμε ποιοι ήταν, αλλά είναι σίγουρα πολλοί».

Αυτά που μου είπαν επιβεβαιώνουν την κατάθεση της γραμματέως του Ζησιμόπουλου και εξηγούν την απουσία της πένθιμης ατμόσφαιρας. Δεν προλαβαίνω να κλείσω την πόρτα πίσω τους και χτυπάει το κινητό μου. Είναι ο Φάνης.

"It would be a game of fate, if he who terrorized the whole world, went by the hand of a terrorist, but it is unlikely," says John and he gets up. "The most likely for me is revenge. Look among those whom he embittered, harmed, and wronged, sir. Unfortunately, we live in England and we can not tell who they were, but there are certainly many."

What they have said to me confirms the testimony of the secretary of Zisimopoulos and explain the absence of an atmosphere of mourning. I do not have time to close the door behind them when my cell phone rings. It's Fanis.

«Αργείς να τελειώσεις απόψε;» με ρωτάει.

«Δε νομίζω».

«Θέλεις να πάμε μια βόλτα ώς το σπίτι του Χάρη Τσολάκη; Θέλει να σου πει μερικά πράγματα σχετικά με την έρευνά σου».

«Να πάμε».

Κλείνω, με την απορία τι έχει να μου πει ο Τσολάκης. Από την άλλη όμως δεν έχω προχωρήσει βήμα. Δεν έχω στοιχεία ούτε κίνητρο ούτε καν έναν κύκλο υπόπτων, για να τον ψάξω. Συνεπώς κάθε βοήθεια είναι ευπρόσδεκτη.

“Are you late to finish tonight? he asks me.

“I don’t think so”

“Do you want to go for a walk to Harry Tsolakis’ house? He wants to tell you a few things relevant to your research.”

“Let’s go.”

I hang up, wondering what Tsolakis has to say. But on the other hand, I have not made a step forward. I don’t have elements or a motive, nor even a circle of suspects, to look for him. Consequently, any help is welcome.